

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 4.

30 kwietnia 1920.

DZIAŁ URZĘDOWY.

14.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie czasu urzędowania w sądach i urzędach wymiaru sprawiedliwości w b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej oraz w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Wskutek uchwały Rady Ministrów z dnia 24 marca 1920 r. (Monitor Polski № 78), którą postanowiono, iż w okresie letnim t. j. od dnia 1 kwietnia do 30 września czas urzędowania w soboty we wszystkich urzędach państwowych trwa zamiast siedmiu — pięć godzin, zostaje zmienione rozporządzenie z dnia 18 lutego 1920 № 2 Dz. urzęd. Min. Spr. jak następuje:

- ad 1. Czas urzędowania sądu i urzędów wymiaru sprawiedliwości oraz Ministerstwa Sprawiedliwości trwa w soboty, w okresie letnim t. j. od dnia 1 kwietnia do 30 września — pięć godzin.
- ad 5. W Ministerstwie Sprawiedliwości obejmuje czas urzędowania w soboty, w oznaczonym wyżej okresie letnim, godziny od 8 rano do 1 popołudniu, bez żadnej przerwy.
- ad 7. W Ministerstwie Sprawiedliwości sprawuje dyżur w soboty, w oznaczonym wyżej okresie letnim, jeden urzędnik kancelaryjny oraz jeden woźny lub goniec, od godziny 1 popołudniu do wpół do 8 wieczorem.
- ad 8. Przez przybicie obwieszczenia w budynkach sądowych należy podać do wiadomości publicznej, w których godzinach w soboty podania będą przyjmowane.

Warszawa, dn. 15 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński

OKÓLNİK № 247

do Panów Prezesów sądu apelacyjnego w Warszawie i w Lublinie oraz Panów Prokuratorów przy tych sądach, Panów Prezesów sądów okręgowych w obrębie warszawskiego i lubelskiego sądu apelacyjnego i Panów Prokuratorów przy tych sądach

w przedmiocie

umieszczania w umowach rządowych klauzuli o właściwości sądu okręgowego w Warszawie do rozstrzygania sporów, powstałych z tych umów.

Siedzibą Prokuratury Generalnej t. j. urzędu, wyłącznie powołanego do sądowego zastępstwa Skarbu Państwa, jest Warszawa. Każdy spór toczący się poza Warszawą wymaga delegacji jednego z urzędników Prokuratury, połączonej ze znacznymi wydatkami na koszty podróży i diety. Niepewne obecne stosunki komunikacyjne powodują, iż delegowany urzędnik długo przed wyznaczonym terminem musi się wybrać w podróż i częstokroć traci na załatwienie jednej sprawy procesowej kilka dni z wielką szkodą dla prawidłowego toku czynności swego urzędu.

Brak personelu daje Prokuratury tem dotkliwiej odczuwać powyższe dłuższe odciąganie sił fachowych od właściwej pracy. Powoływanie adwokatów do zastępstwa, przewidziane zresztą przez ustawę tylko w wyjątkowych wypadkach byłoby dla Skarbu Państwa równie kosztowne.

Wobec tego stanu rzeczy pożądanemby było umożliwienie rozstrzygania jaknajwiększej ilości sporów, w których Generalna Prokuratura występuje w zastępstwie Skarbu Państwa, przez sąd okręgowy warszawski.

Celem skierowania do tego sądu wszelkich sporów, wynikłych z kontraktów zawieranych na tej części obszaru b. zaboru rosyjskiego, gdzie obowiązuje Kodeks Napoleona, Ministerstwo Sprawiedliwości zarządza, aby w odnośnych umowach zamieszczano klauzulę: „strony kontraktujące uznają sąd okręgowy w Warszawie, jako jedynie właściwy dla rozstrzygania sporów wynikłych z niniejszej umowy”.

Warszawa, d. 13 marca 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński

OKÓLNİK № 248

do urzędów wymiaru sprawiedliwości b. zaboru rosyjskiego,
w przedmiocie

wykonywania rekwizycji sądów wojskowych.

Z powodu wynikających w praktyce wątpliwości, czy sądy cywilne obowiązane są do wykonywania rekwizycji sądów wojskowych, Ministerstwo Sprawiedliwości wyjaśnia co następuje:

Przepis art. 292 u. p. k. stanowiący, że sędzia śledczy może odnieść się do innego sędziego śledczego w sprawie wykonania poszczególnych czynności śledczych, nie może być podstawą do odmówienia wykonania rekwizycji sędziego wojskowego. Artykuł ów nie zajmuje się wcale zagadnieniem, czy sądy cywilne mają obowiązek wykonania rekwizycji sędziego wojskowego; rozstrzygnięcie tego pytania mieściło się w art. 380 ros. ustawy sądowo-wojskowej (Swod wojennych postanowienij cz. 6), który wyraźnie pozwalał sędziemu wojskowemu zwracać się do sędziów śledczych o wykonanie poszczególnych czynności śledczych.

W obecnym stanie rzeczy, ze względu na przepis art. 6 ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. № 65 Dz. Pr. poz. 389, o tymczasowym sądownictwie wojskowym i na okoliczność, że w myśl przepisów ogłoszonych w dzienniku rozkazów wojskowych na obszarze generalnego okręgu warszawskiego, łódzkiego i kieleckiego obowiązuje tymczasowo niemieckie ustawodawstwo karno-wojskowe, w innych okręgach generalnych zaś b. zaboru rosyjskiego także ustawodawstwo austriackie, miarodajnymi do oceny kwestji, czy sądy cywilne obowiązane są do wykonywania rekwizycji sądów wojskowych są przepisy § 12 i 13 ustawy wprowadzającej niemiecką ustawę wojskowego postępowania karnego i § 131, 133, 142, 145 i inne austr. ustawy wojskowego postępowania karnego, które ustalają obowiązek sądów cywilnych i wojskowych wzajemnego udzielania sobie pomocy prawnej.

Warszawa, dnia 17 marca 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński

OKÓLNİK № 249

do Panów Prezesów wszystkich sądów apelacyjnych i okręgowych
w przedmiocie

miejsca posiedzeń urzędów dyscyplinarnych.

W myśl art. 9 i 19 dekretu o odpowiedzialności dyscyplinarnej stałych nauczycieli publicznych szkół powszechnych i o postępowaniu dyscyplinarnym z 7/II 1919 r. poz. 187 Dz. Pr. № 14 zatwierdzonem ustawą z 21/VII 1919 r. poz. 374 Dz. Pr. № 63 sędziowie państwowi przewodniczą urzędowi dyscyplinarnym i wyższemu urzędowi dyscyplinarnemu. Ponieważ nadto wedle art. 2 wspomnianego dekretu przypadki, podlegające orzecznictwu urzędów dyscyplinarnych, rozstrzygać należy na podstawie przepisów powyższego dekretu i przepisów ustawy postępowania sądowego karnego, wskazane jest, by posiedzenia tych urzędów odbywały się w gmachach sądowych.

Wobec tego zechcą Panowie Prezesi sądów apelacyjnych i okręgowych wydać stosowne zarządzenia, by urzędy dyscyplinarne I instancji mogły odbywać swe posiedzenia w gmachach sądów okręgowych względnie innych sądach miejscowych, a wyższe urzędy dyscyplinarne w gmachach sądów apelacyjnych.

Warszawa, dn. 18 marca 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. Jan Morawski

OKÓLNIK № 254

do Panów Prezesów Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych i okręgowych oraz do Panów Prokuratorów w okręgach sądów apelacyjnych warszawskiego, lubelskiego, lwowskiego i krakowskiego,

w przedmiocie

postępowania w wypadkach nadużyć, popełnionych przez organy lub osoby wojskowe oraz zatargów między organami lub osobami wojskowymi a organami, urzędnikami lub osobami cywilnymi.

Do wiadomości Ministerstwa Spraw Wojskowych doszło, że doniesienia o ewentualnych nadużyciach i wykroczeniach, popełnianych przez organy lub osoby wojskowe oraz o zatargach, wynikłych pomiędzy organami lub osobami wojskowymi, a organami, urzędnikami lub osobami cywilnymi, wpływają do odnośnych władz wojskowych zapóźno lub też bez podania konkretnych dat i faktów, któreby się mogły przyczynić do wykrycia winnych.

W wielu też podobno wypadkach odnoszą się władze cywilne do Ministerstwa Spraw Wojskowych w sprawach, których załatwienie leży w kompetencji organów wojskowych, podległych Ministerstwu Spraw Wojskowych, jak dowództw okręgów generalnych, dowództw garnizonów i t. p., co pociąga za sobą niepotrzebną zwłokę w załatwianiu sprawy.

Wobec tego Ministerstwo prosi Panów Prezesów i Prokuratorów o wydanie podległym im sądom i urzędom polecenia:

I) aby doniesienia o ewentualnych nadużyciach i ekscesach popełnianych przez organy i osoby wojskowe i o zatargach pomiędzy organami i osobami wojskowymi, a organami, urzędnikami i osobami cywilnymi skierowywały w pierwszej linii do miejscowych dowództw lub władz wojskowych, w których kompetencji leży załatwienie sprawy a ewentualnie odpis doniesienia z odpisami załączników nadsyłanych w drodze służbowej do Ministerstwa Spraw Wojskowych do wiadomości, zaznaczając na doniesieniu do miejscowej władzy wojskowej, że odpisy przesyła się równocześnie do M. S. Wojsk. zaś na odpisie, skierowanym do M. S. Wojsk., że doniesienie skierowano do N. N. dowództwa wzgl. władzy wojskowej.

II) aby w doniesieniach o ile możności podawano następujące daty: 1) imię, nazwisko i szarzę osoby wojskowej, która popełniła czyn karygodny, 2) oddział wojskowy, do którego należy ta osoba wojskowa, 3) czas (dzień, miesiąc, o ile możności godzinę — ważna przy służbie posterunków i patroli) popełnienia czynu, 4) miejsce popełnienia czynu, 5) dokładny opis czynu, 6) imię, nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania świadków lub współwinnych.

III) aby do doniesień dołączono protokoły przesłuchania w sprawie będącej przedmiotem doniesienia i uwiadomienie o już wydanych zarządzeniach.

O ileby w doniesieniu nie można było podać imienia i nazwiska osoby wojskowej — Ministerstwo uprasza o dokładne podanie oddziału do którego wojskowy należy. Przy transportach kolejowych wskazane jest podanie oddziału, № transportu i czasu (godzina, dzień i miesiąc) postoju transportu na stacji kolejowej, o ile niemożliwe jest stwierdzenie nazwisk ekscedentów.

Warszawa, dn. 7 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:
Jan Hebdzyński

OKÓLNIK № 255

do Pana Prezesa Sądu Najwyższego oraz Panów Prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych i okręgowych w okręgach apelacyjnych warszawskim i lubelskim,

w przedmiocie

archiwów sądowych.

Wskutek niejednokrotnych zapytań Panów Prezesów, jak należy postępować z archiwami aktów sądowych, Ministerstwo Sprawiedliwości wyjaśnia, że przepisy o archiwach sądowych zostały wydane w roku 1885 d. 13 marca st. st. (Zbiór Praw i Rozporządzeń z roku 1885 tom I, poz. 357) i że przepisy te obowiązują nadal. Artykuł 7 wyżej wspomnianych przepisów ulega zmianie o tyle, że z pośród wymienionych w nim aktów nie należy przechowywać aktów wyszczególnionych pod literą *a* ustęp 1, 7, 8, 9, 10, 13, 15, 16, 20, 29 i pod literą *b*. Z uwagi na art. 14 tychże przepisów należy, aby Panowie Prezesi sądów do czasu powstania okręgowych izb kontroli zwracali się w sprawach o niszczenie ksiąg kasowych do Najwyższej Izby Kontroli Państwa bezpośrednio, a w razie wątpliwości za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości.

Ze względu na szczupłość lokali sądowych i wielką ilość nieprzejrzałych starych aktów sądowych, Ministerstwo Sprawiedliwości zarządza, aby Panowie Prezesi sądów wdrożyli jaknajrychlej akcję zmierzającą do segregacji tych aktów. Akta kwalifikujące się do zniszczenia należy zgodnie z art. 6 wyżej wspomnianych przepisów sprzedać przez przetarg publiczny, otrzymane zaś ze sprzedaży pieniądze przekazać do kas państwowych na dochód wymiaru sprawiedliwości, bez względu na to czy są to archiwa sądów ogólnych, czy też sądów pokoju.

Ponieważ przejrzanie i uporządkowanie archiwów sądowych może być w wielu sądach połączone ze znacznymi kosztami, powinny być koszta te przewidziane w nadchodzącym okresie budżetowym. Zaleca się przytem, aby praca przy uporządkowaniu archiwów wykonana została o ile możności przez istniejący personel biurowy w godzinach pozaurzędowych i ażeby temu personelowi dano w ten sposób możność uzyskania wynagrodzenia za tę pracę w drodze remuneracji. Przez to będzie można z drugiej strony zaoszczędzić znaczne sumy, jakich wymagałoby powoływanie specjalnych pracowników. Pozatem zważyć trzeba, że istniejący personel biurowy daje więcej rękojmi pod względem obznajomienia się z aktami sądowymi.

Jednocześnie Ministerstwo Sprawiedliwości zarządza, aby przy przechowywaniu i zarządzaniu archiwami stosowane były następujące ogólne zasady:

- 1) Archiwum powinno być w gmachu sądowym pod zarządem archiwisty.
- 2) Akta dzielą się na pięć grup: a) akta do roku 1809, b) akta do roku 1876, c) akta do czasu ewakuacji sądów rosyjskich, d) akta pozostałe po sądach okupacyjnych i e) akta od czasu uruchomienia odnośnych sądów polskich.
- 3) Akta należące do grupy e) powinny mieć pięć skorowidzów: jeden spraw cywilnych, drugi karnych, trzeci odwoławczych cywilnych, czwarty odwoławczych karnych, piąty spraw prezesa sądu.
- 4) Akta należy przechowywać w szafach lub na półkach oznaczonych liczbami lub literami. Liczby te i litery należy podawać w skorowidzach.
- 5) Przy przekazywaniu aktów do archiwów dołącza się sporządzony przez kancelarię przegląd aktów w dwóch egzemplarzach i potwierdzony przez sędziego przewodniczącego wydziału. Akta powinny być zeszyte i policzkowane.
- 6) Z przyjęcia aktów archiwista kwituje na jednym egzemplarzu przeglądu przyczem egzemplarz ten pozostaje w biurze prezesa sądu; drugi egzemplarz przechowuje się w archiwum.
- 7) Podania osób prywatnych o wydanie odpisów z archiwum powinny być zaopatrzone w marki stemplowe, i tak te podania jak i żądania urzędów państwowych o wydanie z archiwum oryginalnych aktów lub odpisów powinny być kierowane do prezesa sądu.
- 8) W razie nagromadzenia aktów podlegających zniszczeniu archiwista sporządza ich spis i przedstawia go do zatwierdzenia na ogólnym zebraniu wydziałów sądu.
- 9) Te dokumenty, które z aktów podlegających zniszczeniu powinny pozostać w archiwum, należy zeszyć podług lat i podług rodzaju spraw. Dla dokumentów tych należy prowadzić stosowny skorowidz imienny.
- 10) Po zatwierdzeniu przez ogólne zebranie spisu aktów podlegających zniszczeniu, akta te należy sprzedać w drodze licytacji przez komornika sądowego.
- 11) Akta mogą być wydawane z archiwum jedynie na mocy pisemnego zapolrzebowania podpisanego przez sekretarza lub podsekretarza prezesa.

Warszawa, dn. 10 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Jan Morawski*

OKÓLNIAK № 256

do Panów Prezesów sądów okręgowych w okręgu sądu apelacyjnego lubelskiego

w przedmiocie

opłat stemplowych od aktów zbycia nieruchomości.

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło Ministerstwo Sprawiedliwości, iż według sprawozdań władz skarbowych zdarza się często, że celem zawarcia umowy o sprzedaż nieruchomości, położonej w okręgu sądu apelacyjnego

w Warszawie, strony udają się do notariusza, mającego siedzibę w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie. Czynią to dlatego, że opłaty stemplowe od takich umów są według przepisów okupacyjnych niemieckich zazwyczaj wyższe od przewidzianych w prawie rosyjskiem, obowiązującym dotychczas na obszarze b. okupacji austriacko-węgierskiej.

Takie uchYLENIE się od zapłaty należnych Skarbowi opłat nie może być tolerowane.

Zważyć należy w tej sprawie, co następuje: iż według powszechnie przyjętej zasady, która znalazła wyraz również i w art. 3 kod. cyw. pol., do nieruchomości należy stosować statut realny (*lex rei sitae*), że przeto od aktu zbycia nieruchomości należy pobierać opłaty według przepisów ustawy, która obowiązuje w tem miejscu, gdzie znajduje się dana nieruchomość; że w myśl art. 1 ust. hip. 1818 r. i art. 256 i 257 ust. o not., akty, dotyczące nieruchomości, winny być sporządzone w kancelarii właściwego notariusza, według miejsca, gdzie się znajduje dana nieruchomość, w szczególności akty, dotyczące nieruchomości, nie mających hipoteki, sporządzone nie we właściwej kancelarii, muszą być w ciągu roku od daty sporządzenia przedstawione do zatwierdzenia prezesa miejscowego sądu okręgowego, względnie sędziego pokoju; że w myśl art. 266 ust. o not., notariusze przy sporządzaniu aktów, dotyczących nabycia lub cesji praw, od których pobiera się opłaty na rzecz Skarbu, obowiązani są dopilnować należytego uiszczenia tych opłat na rzecz Skarbu, i że w myśl § 2 rozporządzenia b. Jenerał Gub. Warszaw. z dnia 19 lipca 1916 r. o podatku stemplowym, opłacie stemplowej, określonej w tem rozporządzeniu, podlegają wogóle akty sporządzone za granicą tego terytorjum, na którym obowiązywało powyższe rozporządzenie, o ile dotyczą przedmiotów, znajdujących się na tem terytorjum, a wreszcie, że podobna zasada znalazła swój wyraz również i w art. 270 rosyj. ust. o opłatach (wyd. 1903).

Z powyższych względów Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu prosi Pana Prezesa o wyjaśnienie podwładnym notariuszom i wydziałom hipotecznym obowiązku przestrzegania, aby z aktów, sporządzonych w okręgu sądu apelacyjnego lubelskiego, a dotyczących nieruchomości położonych w okręgu sądu apelacyjnego warszawskiego, były pobierane opłaty na rzecz Skarbu według rozporządzenia b. Gen. Gub. Warszaw. z dnia 19 lipca 1916 r., o podatku stemplowym (R. J. G. W. № 40 poz. 120) i według dołączonej do tego rozporządzenia taryfy stemplowej.

Opłaty te wynoszą, na mocy pozycji 11, a, 1 powołanej taryfy: od umów kupna i przymusowych licytacji dotyczących posiadłości ziemskich, położonych w kraju i równoznacznych im praw 5% od ceny kupna z doliczeniem wartości umówionych świadczeń, a przy sprzedaży potomkom — 1½% i zastępują nie tylko rosyjską opłatę aljenacyjną, lecz także stemplową i aktową kancelarajną. Wyjątki polegające na zwolnieniu (ustawa rosyjska z dnia 29 maja 1909 r.), od opłat aktów dotyczących nieruchomości włościańskich nie mają tu zastosowania.

Warszawa, dn. 6 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:
Jan Hebdzyński

OKÓLNIK № 257

do Pana Prezesa sądu apelacyjnego w Warszawie, do Panów Prezesów sądów okręgowych b. okupacji niemieckiej

w przedmiocie

opłat stemplowych od protokołów licytacji ruchomości.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Sprawiedliwości, że niektórzy komornicy nie pobierają należności na rzecz Skarbu Państwa od wartości sprzedanego w drodze licytacji majątku ruchomego.

Według rozporządzenia dotyczącego poboru podatku stemplowego w obrębie Jenerał-Gubernatorstwa Warszawskiego Dz. Rozp. № 40 rozp. № 126, 127 poz. 26 protokoły licytacji ruchomości ulegają ośtemplowaniu w wysokości $\frac{1}{20}$ o od ogólnego wpływu po potrąceniu kosztów.

Przepis ten, którym uchylone zostało poprzednie rozporządzenie z 1/12 1915, Dz. Rozp. № 13/1915, zachował tymczasową moc obowiązującą stosownie do rozporządzeń Kierownika Ministerstwa Skarbu ogłoszonych w № 205 Monitorze Polskim z 16/II 1918.

Postępowanie komorników uchylających się od pobierania wymienionego wyżej stempla jest zatem nieuzasadnione i wobec tego zechcą Państwo Prezesi udzielić komornikom urzędującym w podległym im okręgu sądowym odpowiednich pouczeń co do ścisłego przestrzegania w przyszłości rzeczzonego rozporządzenia Jenerał-Gubernatorstwa.

Warszawa, dn. 6 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. Jan Morawski

OKÓLNIK № 258

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie oraz do Panów Prezesów sądów okręgowych w okręgach powyższych sądów apelacyjnych

w przedmiocie

właściwości sądów do rozstrzygania niektórych sporów o wysiedlenie pracowników rolnych.

Ministerstwo Sprawiedliwości przesyła niniejszy odpis orzeczenia Sądu Najwyższego z prośbą o podanie go w najkrótszym czasie do wiadomości podwładnym sądom oraz we właściwych okręgach — urzędującym w nich sądom pokoju.

Warszawa, dnia 13 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:
J. Hebdzyński

SĄD NAJWYŻSZY

Warszawa, d. 12 kwietnia 1920 r.

№ 3773

Do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości odezwał z dn. 20 marca r. b. № 7702 683/20 zażądał wyjaśnienia Sądu Najwyższego, czy ulegają rozpoznaniu sądów spory o wysiedlenie z mieszkań pracowników rolnych po upływie terminu najmu

i należytym wymówieniu dalszego przedłużenia umowy. Potrzebę wyjaśnienia tego pytania Minister usprawiedliwia obwieszczeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej, ogłoszonym w № 16 Monitora polskiego z dn. 21 stycznia 1920 r. i podaniem Związku Ziemian z dn. 8 marca r. b. do Ministra Sprawiedliwości, z których się okazuje, że wielu pracodawców rolnych doręczyło do dnia 3 stycznia r. b. współpracownikom rolnym karty zwolnień od 1 kwietnia 1920 i stąd powstała potrzeba wyjaśnienia powyżej przytoczonego.

Po wysłuchaniu sprawozdania sędziów referentów i wniosków prokuratora Sąd Najwyższy na posiedzeniu zgromadzenia ogólnego w dniu 10 kwietnia r. b. odbytem przedewszystkiem uznał za konieczne wyjaśnić, jakie skutki prawne wywiera wymówienie służby, a następnie, kiedy uważać należy umowę o najem pracy za ustulą, t. j., kiedy upływa termin najmu, — gdyż od rozstrzygnięcia tych pytań zależne jest ustalenie właściwości sądów, czy też komisji rozjemczych do spraw rolnych. W rozpoznaniu tych pytań Sąd Najwyższy uważa, iż pierwotna ustawa z dn. 28 marca 1919 r. (Dz. Pr. № 29 poz. 251) jak też i następna z dn. 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. № 65 poz. 394.) wprowadziły nową organizację pracy, kodeksowi cywilnemu nieznana; a mianowicie, gdy kodeks cywilny uznaje tylko umowy indywidualne, zawierane między pracodawcą a pracownikiem, ustawy nowe ustanawiają umowy zbiorowe, obowiązujące tak wszystkich pracodawców, jako też i pracowników, niezależnie od tego, czy dane jednostki należą do Związków Zawodowych po jednej lub drugiej stronie (art. 9 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r.). Umowy zbiorowe, jak wskazuje art. 3 ustawy, winny ustalić wszelkie warunki pracy, a więc wynagrodzenie za pracę, rozmiar świadczeń i terminy trwania umowy dla całego powiatu. Ustalenie tych warunków powierzonym jest na mocy art. 1 ustawy komisjom polubownym, a gdyby te nie doszły do porozumienia dobrowolnego stron, ustawa w art. 14 powołuje komisje rozjemcze, tak dla ustanowienia ogólnych warunków umów na cały powiat, jako też dla rozstrzygania sporów, wynikłych na tle już zawartych umów. Ponadto dekret z dn. 3 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. № 5 poz. 90), jako organ wykonawczy, ustanawia powiatowych inspektorów pracy, których obowiązkiem jest między innymi (art. 11 p. 5) przedsięwziąć środki dla zapobiegania zatargom między pracodawcami a robotnikami, badając na miejscu wyniki niezadowolenia i dążąc do polubownego załatwienia sporów. Z tego się okazuje, że jeśli między pracodawcą a pracownikiem, wyniknie indywidualny spór, inspektor pracy na mocy art. 2 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. wzywa strony do pojednania lub utworzenia komisji polubownej, a gdy tą drogą porozumienie nie zostanie osiągnięte, oddaje sprawę w porządku art. 14 do komisji rozjemczej. Z powyższego wynika, że źródłem umowy między stronami jest albo zawarta zbiorowa umowa, albo orzeczenie komisji rozjemczej i dopiero na tej podstawie, z mocy art. 18 może być zawarta umowa indywidualna, z tem jednak zastrzeżeniem, że wszelkie warunki indywidualnej umowy, zawierające warunki umowy mniej korzystne dla pracownika aniżeli ugody lub orzeczenia komisji rozjemczej, są nieważne i zostają zastąpione przez warunki umowy zbiorowej. Jak się okazuje z urzędowego biuletynu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej (№ 5 str. 65), w 1919 r. z wyjątkiem tylko 4-ch powiatów zawarto umowy zbiorowe między pracodawcami i pracownikami rolnymi w 75 powiatach b. Kongresówki — i te umowy, wzorowane na pierwszej z nich, zawartej w Lublinie dn. 5 kwietnia 1919 r. (biuletyn № 3 str. 240), dla Małopolski w Chrzanowie 5 października 1919 r. (№ 5 str. 284) i W. Ks. Cieszyńskim dn. 1 lipca 1919 r. (str. 285), stanowią obowiązujące prawo do dn. 1 kwietnia 1920 r. — pozatem na okres czasu od 1 kwietnia 1920 r. do dn. 31 marca 1921 r., warunki pracy rolników ułożone zostały na obszarze województw Warszawskiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Łódzkiego i Białostockiego, przez umowę zbiorową z dn. 25

lutego 1920 r. Wszystkie te umowy, oparte na art. 19, 20, 21 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. przewidują rozwiązanie umowy z winy bądź pracodawcy bądź pracownika i spory te nie ulegają sądowemu rozpatrzeniu co do swego meritum, lecz sądy tylko wydają nakaz wykonawczy tak, jak z każdego prawomocnego wyroku. Niezależnie jednak od rozwiązania umowy z winy jednej ze stron ustawa i umowy przewidują jeszcze wygaśnięcie umowy najmu z powodu upływu terminu.

Minister Pracy i Opieki Społecznej wydał w dn. 9 kwietnia 1919 r. (Monitor Polski № 82—biuletyn № 4 str. 6) normy wytyczne dla inspektorów pracy w rolnictwie, w art. 1 których zlecono, aby umowy zawierane były na czas od 1 kwietnia 1919 r. do dn. 31 marca 1920 r. Obie strony obowiązują trzymiesięczny termin wypowiedzenia pracy przed upływem terminu najmu. Przyczem rozwiązanie umowy w ciągu roku może nastąpić jedynie na mocy wyroku sądowego, co w następstwie, z mocy ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. powierzono nie władzom sądowym, lecz komisjom rozjemczym. Zgodnie z taką wskazówką i opierając się na art. 14 ustawy z dn. 29 marca, według którego pracodawca nie miał prawa usuwać z majątku pracownika, który zawarł ugodę albo poddał się orzeczeniu komisji, okólnik № 10 głównego inspektora pracy zalecił inspektorowi baczenie, aby liczba ordynariuszy w majątku nie była zmniejszana. Ustawa z dn. 1 sierpnia 1919 r., przepis ten uchylała, pozostawiając spory takie uznaniu komisji rozjemczych lub dobrowolnemu porozumieniu się stron w umowie zbiorowej. Stąd we wszystkich umowach z 1919 r. i w ostatniej z dn. 25 lutego 1920 r. pomieszczono warunek, że umowa najmu może być uznana za wygasłą po doręczeniu karty zwolnień służącemu na trzy miesiące przed upływem terminu. Jeśli karta zwolnienia nie zostanie w tym terminie doręczoną, art. 18 ustawy stanowi, iż umowa automatycznie przedłuża się na następny rok. Z tego okazuje się, że umowa najmu, zawartą zostaje na czas do wypowiedzenia na kwartał przed 1 kwietnia. Wobec zatem uchylenia art. 14 ustawy marcowej pracodawcy mają zupełnie prawo wymawiać swoim pracownikom posady według swego uznania i prawo to wyraźnie jest zastrzeżone w obecnie obowiązującej umowie zbiorowej, ale pod koniecznym warunkiem, aby wypowiedzenie nastąpiło na kwartał przed 1 kwietnia. Związek jednak ziemian, w umowie z dn. 25 lutego 1920 r. wobec ogólnie gospodarczego położenia kraju i konieczności nie powiększania liczby bezrobotnych na nadchodzący okres gospodarczy, zobowiązał się dążyć do utrzymania w nowym roku gospodarczym tej samej liczby ordynariuszy, co w roku ubiegłym i niezastępowania dotychczasowych robotników innymi, dopuszczając możliwość redukcji robotników tylko w wypadkach wyjątkowych dla indywidualnych względów gospodarczych i z tem, że redukcja liczby robotników nie może być większą, aniżeli nakazane w umowie minimum, t. j. 1 robotnik na włókę użytków rolnych. Dawniej pracujący w majątku ordynariusze mają pierwszeństwo do pozostawania w tymże majątku. Jeśli zaś właściciel majątku doręcza robotnikom karty zwolnienia, a wskazana norma redukcji nie dozwala na zmniejszenie liczby robotników, to tenże właściciel obowiązany jest przyjąć na miejsce wydalonych takąż samą liczbę nowych z innych folwarków. Wreszcie w ust. III, właściciele dóbr zobowiązali się nie usuwać z majątku pracownika, li tylko z tego powodu, iż on jest delegatem. We wszystkich przytoczonych wypadkach, t. j. nadmiernego zwolnienia liczby służby folwarcznej, nieuwzględnienia pierwszeństwa poprzednich robotników i uwolnienia pracownika jedynie z tego tytułu, iż on jest delegatem, związek ziemian, zgodził się, aby rozpoznanie tych sporów nastąpiło przez komisje rozjemcze z tem, że spory o nadmierne wydalenia pracowników winny być przez inspektorów pracy lub związki zawodowe, wniesione przed 20 kwietnia 1920 r. spory zaś delegatów o wydalenie do

8 marca 1920 r., tak aby komisje rozjemcze spory delegatów rozpatrzyły najdalej do 29 marca 1920 r.

Z wyjaśnień powyższych wynika, że w razie formalnego i sprawdzonego pod względem zasadności wydalenia pracownika, oraz w razie jeśli pracownik zwolniony nie złożył dowodu, w wypadkach, przewidzianych w ugodzie z dn. 25 lutego 1920 r., iż przeciwko wydaleniu założył protest osobiście lub przez związek zawodowy, spór ulega rozpoznaniu sądowemu na ogólnej zasadzie art. 1 Ust. post. cyw.

Z tych zasad Najwyższy wyjaśnia, że spory o wysiedlenie pracowników rolnych, po należytem uprzedniem wypowiedzeniu umowy (art. 19. ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r.) i wyekspirowaniu terminu umowy na ogólnych zasadach prawnych, ulegają rozpoznaniu sądowemu.

Pierwszy Prezes:

S. Śrzednicki

Naczelnik Biura Prezydjalnego:

B. Krzyżanowski

OKÓLNİK № 263

do sądów w b. dzielnicy austriackiej o wydawaniu złożonego we wspólnej kasie sierocy majątku osobom, które osiągną pełnoletność do dnia 31 marca 1921 r.

Ustawa z dnia 21 października 1919 r. Dz. U. № 87 poz. 472, która zniżyła w b. zaborze austriackim granicę osiągnięcia pełnoletności do ukończenia dwudziestego pierwszego roku życia, postanawia w art. 6, że wydanie złożonego we wspólnej kasie sierocy majątku osobom, które osiągną pełnoletność od czasu wejścia w życie ustawy aż do dnia 31 marca 1921 r., może być odroczone aż do tegoż dnia, osobom zaś, które w tym czasie ukończą dwudziesty czwarty rok życia, aż do dnia, w którym ten wiek osiągną.

Art. 6 ma na celu ochronę kas sierocych przed masowymi wypłatami, których musiałyby dokonywać, gdyby równocześnie trzy roczniki małoletnich uzyskujących pełnoletność zażądały wypłaty swego majątku. By żądaniom tym zadośćuczynić, musiałyby kasy sierocy niekiedy wypowiedzieć znacznie większą liczbę pożyczek hipotecznych, co mogłoby wprowadzić dłużników hipotecznych w przykre położenie.

Celem uniknięcia tych trudności udziela ustawa powyższego dłuższego czasokresu do wydania majątków, złożonych w kasach sierocych.

Odpowiednio do celu tego postanowienia powinny sądy korzystać z odroczenia tylko o tyle, o ile to jest koniecznem według zachodzących okoliczności. Jeżeli gotówka potrzebna do wypłaty znajduje się w kasie sierocy, lub może być bez wypowiedzenia pożyczek hipotecznych np. przez zaciągnięcie pożyczki w innej kasie sierocy uzyskaną, należy wypłaty bezzwłocznie dokonać.

Warszawa, dn. 23 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej zostały ogłoszone następujące ustawy i rozporządzenia Rządu, dotyczące zakresu działania Ministra Sprawiedliwości:

№ 28 z dn. 1 kwietnia 1920 r.:

Ustawa z dn. 18 marca 1920 r. w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych (poz. 165).

Ustawa z dn. 24 marca 1920 r. o stemplowaniu i wymianie banknotów koronowych, emitowanych przez Bank Austriacko-Węgierski (poz. 166).

№ 30 z dn. 9 kwietnia 1920 r.:

Ustawa z dn. 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (poz. 175).

№ 31 z dn. 12 kwietnia 1920 r.:

Ustawa z dn. 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców (poz. 178).

Ustawa z dn. 26 marca 1920 r. w przedmiocie urządzania loterii i założenia Polskiej Państwowej Loterii Klasowej (poz. 180).

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy z dn. 16 marca 1920 r. (poz. 185).

№ 32 z dn. 15 kwietnia 1920 r.:

Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie wymiany i stemplowania banknotów koronowych (poz. 189).

№ 35 z dn. 26 kwietnia 1920 r.:

Traktat pokoju między mocarstwami sprzymierzonymi i skojarzonymi i Niemcami podpisany w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 roku (poz. 199 i 200).

№ 36 z dn. 30 kwietnia 1920 r.:

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie sprzedaży kokainy w aptekach i składach materiałów aptecznych (poz. 201).

Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie upoważnienia Ministra Spraw Wewnętrznych do wydawania na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego zarządzeń wyjątkowych (poz. 208).

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzeń, wydanych na podstawie ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymanie porządku publicznego w czasie wojny (poz. 209).

№ 37 z dn. 6 maja 1920 r.:

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie utworzenia piątej kancelarii notarialnej przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Lublinie (poz. 215).

Kapitalizowanie czystego dochodu z nieruchomości w okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie.

Sąd apelacyjny we Lwowie postanowił w myśl § 19 rozp. b. austr. min. z dnia 25 lipca 1897, Dz. Rozp. № 41, że w roku 1920 należy w wypadkach oszacowania nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym i konkursowym stosować przy kapitalizowaniu czystego dochodu następującą stopę procentową:

- a) dla większych posiadłości gospodarstwa rolnego 3⁰/₀,
- b) dla większych posiadłości gospodarstwa lasowego 3⁰/₀,
- c) dla realności (domów) bez gospodarstwa rolnego, lasowego lub przedsiębiorstwa przemysłowego, podlegających podatkowi domowo-czynszowemu 4⁰/₀.

RUCH SŁUŻBOWY.

Na mocy art. 31 dekretu Rady Regencyjnej o tymczasowej organizacji władz Naczelnych w Królestwie Polskiem i artykułu 7 o najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej został przez Naczelnika Państwa w dniu 6 lutego 1920 r. mianowany Dr. Jan Morawski, Naczelnik Wydziału w Ministerstwie Sprawiedliwości — podsekretarzem Stanu tegoż Ministerstwa.

Na zasadzie art. 7 dekretu o najwyższej władzy reprezentacyjnej Rzeczypospolitej Polskiej, zostali mianowani przez Naczelnika Państwa:

Ludwik Bujalski — sędzią sądu okręgowego w Warszawie;
Stanisław Boruć — sędzią sądu okręgowego w Warszawie;
Paulin Zdanowicz, sędzią pokoju m. Łodzi — sędzią sądu okręgowego w Łodzi;
Stanisław Szymonowicz, podprokurator przy sądzie apelacyjnym we Lwowie — podprokuratorem przy Sądzie Najwyższym.

Na zasadzie art. 33. dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych zostali przez Ministra Sprawiedliwości mianowani:

Ludwik Lewanowicz — sędzią pokoju w Starym Zamościu, w okr. sąd. Zamojskim;
Stanisław Wroczyński — sędzią pokoju w Zbuczynie, w okr. sąd. Siedleckim;
Kazimierz Gryżewski — sędzią pokoju w Konstantynowie, w okr. sąd. Łódzkim;
Władysław Gaździnski, komornik przy sądzie okręgowym w Radomiu — sędzią pokoju w Gniewoszowie, w okr. sąd. Radomskim;
Wiktor Kielak, inspektor klasy II przy więzieniu w Siedlcach — sędzią pokoju w Przeździecie, w okr. sąd. Siedleckim;
Ludwik Roman Listkiewicz, sekretarz sądu okręgowego w Radomiu — p. o. sędziego pokoju w Opocznie, w okr. sąd. Radomskim;
Michał Grelak — sekretarz sądu pokoju w Miechowie — sędzią pokoju w Skale, w okr. sąd. Kieleckim;
Antoni Gałach — sędzią pokoju okręgu wiejskiego w Międzyrzeczu, w okr. sąd. Bialskim;
Jakób Wernik, sekretarz sądu pokoju okr. II m. Płocka — sędzią pokoju w Bobrownikach, w okr. sąd. Płockim;
Longin Zgórski — p. o. sędziego pokoju w Makowie, w okr. sąd. Mławskim;
Ignacy Trepka — sędzią pokoju w Koprzywnicy, w okr. sąd. Radomskim;
Bolesław Gliński, komornik przy sądzie okręgowym w Kielcach — sędzią pokoju w Niewachlowie, w okr. sąd. Kieleckim;
Władysław Łoziński — sędzią pokoju w Bolimowie, w okr. sąd. Łowickim;
Walery Pietrusiewicz, sekretarz sądu pokoju w Kunicach — sędzią pokoju w Kunicach, w okr. sąd. Radomskim;

Kazimierz Repliński, aplikant przy sądzie okręgowym w Sosnowcu — sędzią pokoju w Będzinie, w okr. sąd. Sosnowieckim;
 Leon Trupindo — sędzią pokoju w Krośniewicach, w okr. sąd. Włocławskim;
 Józef Wolibner — p. o. sędziego pokoju w Sierpcu, w okr. sąd. Płockim;
 Wacław Żurkowski — sędzią pokoju III okr. w Lublinie, w okr. sąd. Lubelskim;
 Władysław Kędzierski, aplikant, zastępca sędziego śledczego w Łowiczu — sędzią śledczym w Łowiczu;
 Jerzy Staszewski, aplikant, zastępca sędziego śledczego w Płocku — sędzią śledczym w Płocku;
 Franciszek Dobrowolski — sędzią pokoju okręgu wiejskiego w Radomiu, w okr. sąd. Radomskim;
 Władysław Obuchowicz — sędzią pokoju w Zakroczymiu, w okr. sąd. Warszawskim.

Na zasadzie art. 21 przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa, zostali przez Ministra Sprawiedliwości mianowani:

Edmund Morawicki — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
 Józef Teodor Olszewski, aplikant, zastępca podprokuratora przy sądzie okręgowym we Włocławku — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Białej Podlaskiej delegowany do Włocławka;
 Ignacy Antoni Kukliński, sekretarz sądu pokoju w Myszyńcu — komornikiem przy sądzie okręgowym w Łomży z siedzibą w Kolnie;
 Kazimierz Paliński, podsekretarz sądu okręgowego w Kielcach — sekretarzem sądu okręgowego w Kielcach;
 Roman Bokiniecki, podsekretarz sądu okręgowego w Kielcach — sekretarzem sądu okręgowego w Kielcach;
 Kazimiera Grunertówna, st. kancelistka sądu okręgowego w Kielcach — sekretarzem sądu okręgowego w Kielcach;
 Mikołaj Fedorenko — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
 Jan Sankowski — komornikiem przy sądzie okręgowym w Warszawie;
 Ignacy Kłysiński — komornikiem przy sądzie okręgowym w Warszawie;
 Szymon Kosiński — komornikiem przy sądzie okręgowym w Warszawie;
 Marja Minkiewiczówna — st. kancelistka sądu okręgowego w Warszawie — starszym rachmistrzem sądu okręgowego w Warszawie;
 Stanisław Aleksander Baryń, pom. sekretarza sądu okręgowego w Sosnowcu — sekretarzem sądu okręgowego w Sosnowcu;
 Adolf Tokarski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
 Teodor Krokowski, podsekretarz sądu okręgowego — sekretarzem sądu okręgowego w Warszawie;
 Jan Czarnecki — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie.

ZWOLNIENI:

Na zasadzie art. 36 dekretu o tymczasowej organizacji władz Naczelnych w Królestwie Polskim zostali zwolnieni:

Sylwester Herniczek — ze stanowiska sędziego pokoju w Gniewoszowie w okr. sąd. Radomskim, na skutek podania;
 Adolf Zambrzycki — ze stanowiska sędziego pokoju w Przeździecku, w okr. sąd. Siedleckim, na skutek podania;
 Gustaw Bąkowski — ze stanowiska sędziego pokoju w Opocznie, w okr. sąd. Radomskim na skutek podania;
 Ludwik Popiel — ze stanowiska sędziego pokoju w Skale, w okr. sąd. Kieleckim, na skutek podania;
 Kalikst Chojnacki — ze stanowiska sędziego okręgowego w Suwałkach, na skutek podania;

Marjusz Gniazdowski — ze stanowiska sędziego pokoju w Makowie, w okr. Mławskim na skutek podania;
 Bolesław Buszyński — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łomży, na skutek podania;
 Józef Zdzisław Stein — nominacja unieważniona, wobec nieobjęcia przez niego urzędu;
 Bronisław Wiślicki — ze stanowiska sędziego pokoju okr. IX m. Warszawy, na skutek podania;
 Felicja Sarnianka — ze stanowiska sekretarza sądu okręgowego w Warszawie, na skutek podania;
 Zygmunt Ziemiński — ze stanowiska starszego rachmistrza s. o. Kieleckiego, na skutek podania;
 Mieczysław Koraszewski — ze stanowiska sędziego pokoju w Kunicach, w okr. sąd. Radomskim, stosownie do podania;
 Leon Koryzna — ze stanowiska sędziego pokoju w Wąwolnicy, w okr. sąd. Lubelskim, stosownie do podania.

ZMARLI:

Cezary Jachimowski, sędzia sądu okręgowego w Piotrkowie;
 Antoni Siodłowski, sędzia pokoju w Piątnicy, w okr. Łomżyńskim.

PRZENIESIENI:

Na zasadzie art. 36 dekretu o tymczasowej organizacji władz Naczelnych w Królestwie Polskim zostali przeniesieni:

Józef Banach, sędzia pokoju w Niewachłowie w okr. sąd. Kieleckim — na także samo stanowisko do okręgu miejskiego w Chmielniku, w okr. sąd. Kieleckim;
 Marjan Józef Rapczewski, sędzia pokoju okr. wiejskiego w Międzyrzeczu, w okr. sądowym Białskim — na stanowisko p. o. sędziego pokoju okr. miejskiego w Radzynie, w okr. sąd. Białskim.

Na zasadzie art. 15 Tymcz. Przepisów o urządz. sądownictwa w Królestwie Polskim został odwołany:

Józef Wylazłowski — ze stanowiska sędziego pokoju w Koźminku, w okr. sąd. Kaliskim.

RUCH SŁUŻBOWY W B. ZABORZE AUSTRACKIM.

Naczelnik Państwa zamianował postanowieniem z dn. 9 marca r. b. naczelnika sądu powiatowego w Gorlicach dra Teodora Kalczyńskiego podprokuratorem w VI kl. rangi przy sądzie apelacyjnym w Krakowie, oraz sędziego sądu okręgowego dra Adama Midowicza pozaetatowo prokuratorem VI klasy rangi przy sądzie okręgowym w Rzeszowie.

Postanowieniem Naczelnika Państwa z dn. 9 marca r. b. zamianowani zostali sędzią sądu okręgowego w Rzeszowie Bronisław Kijas — wiceprezesem sądu okręgowego w Rzeszowie i sędzią sądu okręgowego w Krakowie dr. Jan Schwarzenberg-Czerny pozaetatowo wiceprezesem sądu okręgowego w Krakowie.

Do VI kl. rangi posunięci zostali przez Pana Ministra z datą dn. 9 marca r. b. dr. Antoni Matakiewicz naczelnik sądu powiatowego w Tuchowie, dr. Franciszek Wajda sędzia sądu okręgowego w Krakowie i Ludwik Kubiczek sędzia sądu okręgowego w Rzeszowie.

Postanowieniem Pana Ministra z dn. 23 marca r. b. zamianowani zostali naczelnik sądu powiatowego VII kl. rangi w Radłowie Mieczysław Łachecki sędzią sądu okręgowego VII kl. r. w Tarnowie, a pensjonowany radca sądu krajowego w Tarnowie dr. Karol Kurkowski naczelnikiem sądu powiatowego VII kl. rangi w Radłowie.

Postanowieniem Pana Ministra z dn. 23 marca r. b. zamianowany został sędzia powiatowy VIII kl. rangi w Gorlicach dr. Stefan Szczaniecki naczelnikiem sądu VIII kl. rangi w Gorlicach.

Postanowieniem Naczelnika Państwa z dn. 23 marca r. b. zamianowany został naczelnik sądu powiatowego w Białej Stefan Zapałowicz wiceprezesem sądu okręgowego w Wadowicach.

Postanowieniem Pana Ministra z dn. 30 marca r. b. zamianowany został sędzia powiatowy w Rudkach Witold Bieniecki sędzią zapasowym dla okręgu sądu apelacyjnego w Krakowie.

Postanowieniem Pana Ministra z dn. 28 marca r. b. przeniesionym został sędzia sądu okręgowego VI kl. rangi dr. Franciszek Solak z Wadowic do Krakowa, oraz zamianowany na własną prośbę sędzia sądu apelacyjnego w Toruniu dr. Jakób Rodwin sędzią sądu okręgowego VII kl. rangi w Wadowicach.

Postanowieniem Pana Ministra z dn. 30 marca r. b. posunięci zostali do V kl. r. sędziowie sądu apelacyjnego w Krakowie Adolf Raczyński i Ferdinand Ferens, oraz prezes sądu okręgowego w Jasle Jan Bibro.

Postanowieniem Pana Ministra z dn. 19 kwietnia r. b. posunięty został do VII kl. rangi dr. Eugeniusz Podobiński podprokurator przy sądzie okręgowym w Rzeszowie.

Postanowieniem Pana Ministra z dn. 19 kwietnia r. b. posunięty został do V kl. rangi dr. Feliks Bocheński wiceprezes sądu okręgowego w Krakowie, pełniący obecnie funkcje prezesa sądu okręgowego w Cieszynie.

Postanowieniem Pana Ministra z dn. 19 kwietnia r. b. zamianowany został podprokurator VII kl. rangi przy sądzie okręgowym w Krakowie dr. Alfred Jendl — sędzią sądu okręgowego VII kl. rangi w Krakowie.

SPROSTOWANIE.

W numerze 1 „Dziennika Urzędowego“ z r. 1920 na str. 15 w dziale ruchu służbowego „zwolnieni“ należy sprostować:

1) Zygmunt Kostkiewicz ze stanowiska sędziego pokoju w Zamościu zamiast „na skutek podania“ — winno być „na zasadzie art. 42 punkt a Tymczas. Przep. służbowych“;

2) Michał Nowicki ze stanowiska sędziego pokoju w Sworach (okr. sądowy Bialski) winno być wykreślone „na skutek podania“.
